

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. София, 21.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Зорница Гладилова
Мария Райкинска

при участието на секретаря Ваня Ил. Иванова
като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело
№ 20231001000045 по описа за 2023 година

взе предвид следното:

Въззивното производство по реда на чл.258 и сл. ГПК е образувано по жалба на Агенция за публичните предприятия и контрол /АППК/, чрез гл.юрисконсулт Г. К. насочена против Решение № 260594/23.09.2022 г. по т.д. № 1486/2020 г. по описа на СГС, ТО, с което по предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК от „Мусала 2000“АД, ЕИК 130218155 е признато за установено по отношение на АППК, че вземанията по изп.лист от 13.03.2007 г., издаден в полза на АППК по гр.д. № 2359/2007 г. по описа на СРС, 61 състав не се държат, т.к. се явяват погасени поради изтичане на петгодишната давност по чл.110 ЗЗД, във вр. с чл.116 ЗЗД.

В жалбата се поддържа неправилност на първоинстанционното решение, поради постановяването му при съществени нарушения на съдопроизводствените правила /едностранчива и превратна преценка на приобщените по делото писмени доказателства/, довело и до неправилно приложение на материалния закон - ЗЗД в нормите му, касаещи института на погасителната давност, както и за необоснованост.

Твърди се, че в нарушение на съдопроизводствените правила първоинстанционният съд неправилно и необосновано е приел за доказани в процеса фактическите и правни основания на предявения иск, без обаче да съобрази установяването и на твърдените от ответника-въззивник факти относно извършването на действия, прекъсващи погасителната давност по отношение процесното вземане, обективизирано в изп.лист от 13.03.2007 г., вкл. чрез образуване на изп.дело през 2007 г. пред ДСИ при РС Самоков, извършване на действия по същото - инициране на запори и парично постъпления във връзка с тях, предприемане на образуване на ново изп.д. - № 543/2015 г. по описа на ЧСИ Н. Д., по което били предприети действия по принудително изпълнение към ипотекирани в полза на въззивника имоти. Последното били действия, изключващи твърдяната перемпция, които не били съобразени от първоинстанционния съд независимо, че осъществяването им било

установено с годни доказателствени средства - писмени доказателства.

Установените от тези доказателства факти сочели и на неправилност на обжалваното решение, поради постановяването му при неточно приложение на нормата на чл.433, ал.1, т.8 ГПК, вкл. при даденото тълкуване на същата от практиката на ВКС, според която двугодишния срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение.

По подробно изложени доводи в подкрепа на тези оплаквания като правен резултат във връзка с тях се иска отмяна на обжалваното решение и по съществото на спора отхвърляне на предявения иск.

В отговора по въззивната жалба въззиваемият, чрез процесуалния си представител, оспорва наведените в нея доводи и поддържа правилност на атакувания съдебен акт.

Пред настоящата въззивна инстанция не са събрани нови доказателства.

Софийският апелативен съд в решаващия състав, като прецени данните по първоинстанционното дело, приема следното:

СГС е бил сезиран с предявен отрицателен установителен иск по реда на чл.124, ал.1 ГПК от „Мусала 2000“ АД против АППК.

Твърдяло се е в обстоятелствената част на исковата молба, че ответната агенция е преименуваната Агенция за приватизация и следприватизационен контрол / § 5 от ПЗР на Закона за публичните предприятия/, която се снабдила с няколко изп.листа срещу ищеца на осн.чл.237, б.“в“ ГПК /отм./, въз основа на извлечение от сметка, вкл. с изп.лист, издаден на 13.03.2007 г. по гр.д. № 2359/2007 г. по описа на СПС, 61-и състав за сумите, както следва: 1/ 31 780,58 лв. главница, включваща 10 900,10 лв. незаплатена част от четвърта вноски по договора и 20 880,48 лв. незаплатена пета вноски от цената, заедно с увеличението по чл.9.12 от договора, както и 2 021,14 лв. лихва за забава при плащане цената по четвъртата вноски за период 13.07.2005 г. до 29.12.2006 г., както и законната лихва за забава върху присъдената главница, считано от 06.02.2007 г. до окончателното му изплащане.

Въз основа на този изп.лист и още два такива срещу ищеца, в качеството му на длъжник, било образувано изпълнително дело № 20197930400213 при ЧСИ Н. Д..

Твърдяло се е още, че вземанията на вискателя - ответник по посоченото изп.дело, вкл. и процесното, обективирани в изп.лист от 13.03.2007 г. по гр.д. № 2359/2007 г. по описа на СПС, 61-и състав, произтичали от договор за приватизационна продажба на пакет от 25 423 броя акции, представляващи 68% от капитала на „Мусала“ АД гр.Самоков.

Твърдяло се е, че това вземане било погасено по давност и посочените в изп.лист от 13.03.2007 г. не били дължими.

Посочено е, че ответната агенция представила горепосочения изп.лист с молба вх.№ 11-00-2999/23.05.2007 г. пред Държавната изпълнителна служба при РС Самоков, където вече имало образувано дело № 350/2003 г. между същите страни - вискател Агенцията за приватизация и следприватизационен контрол и длъжник - „Мусала 2000“ АД. Въз основа на тази молба, в която не бил посочен способ за принудително изпълнение, ДИС при РС Самоков образувала ново изп.д. - № 57/2007 г., което било присъединено към изп.д. № 350/2003 г.

По последното с молба от 11-00-3586 /без дата/ вискателят поискал налагане на запов върху банковите сметки на длъжника в СиБанк и ОББ, като положителната резолюция върху тази молба на ДСИ била от 14.06.2007 г. Твърди се, че по молбата не било предприето действие от ДСИ.

С друга молба - изх. № 92-0023-516/26.04.2012 г. ответната агенция поискала налагането на запов върху банкови сметки на длъжника в СИБАНК, като по наложения запов със заповно съобщение от 08.05.2012 г. банката извършила превод по сметка на ДИС

при РС Самоков в размер на 4 543,15 лв., а с писмо от 06.06.2012 г. уведомила ДСИ, че след този превод сметката е останала без авоар.

С писмо от 30.11.2015 г. взыскателят поискал от ДСИ при РС Самоков изп.д. № 350/2003 г. да бъде предадено на ЧСИ Н. Д. за присъединяването му по изп.д. № 543/2015 г. по описа на същия. Последното било преобразувано под № 794/2015 г., прекратено на 09.12.2016 г.

С молба от 10.05.2019 г. ответникът поискал от ЧСИ Д. образуване на ново изп.дело по няколко изп.листа, вкл. този от 13.03.2007 г. Именно по повод на тази молба било образувано висящото пред посочения ЧСИ изп.дело № 123/2019 г.

При така изложеното хронологично се поддържа от ищеца, че за периода от 14.06.2007 г. до 14.06.2009 г. по делото не били предприети действия, поради което и то се прекратило по право, като било без правно значение обстоятелството, че ДСИ не е постановил акт в тази насока. Затова и извършените след прекратяването действия на ДСИ при РС Самоков били извършени при прекратено изп.дело и нямали значението на прекъсващи давността.

В случая била приложима хипотезата на чл.330, ал.1, б.“д“ ГПК /отм./ и прекратяването на изп.производството ставало по право, а новата давност започнала да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие - това на 14.07.2007 г. - искането за налагане на заповед върху банковите сметки на длъжника.

Считана от посочената дата, давността изтекла на 15.06.2012 г., защото в периода от 14.07.2007 г. - 14.06.2012 г. взыскателят не е образувал ново изп.производство.

Отделно от изложеното е поддържано, че т.к. изп.лист от 13.03.2007 г. бил издаден въз основа на извън съдебно изпълнително основание, то погасителната давност за същото била тригодишна, но защото вземането произтичало от облигационно вземане, основано на приватизационен договор, то срокът на новата давност досежно главницата не съвпадала с този тригодишен давностен срок, поради което и се поддържа от ищеца, че давността на вземането изтекла на 15.06.2012 г.

В условието на евентуално е поддържано, че вземането по главницата има характер на периодично плащане по смисъла на чл.111, б.“в“ ЗЗД, и на тази плоскост следвало, че е погасено по давност на 15.06.2010 г.

Твърдяло се е и че изп.д. № 350/2003 г. било прекратено поради перемпция към 07.09.2006 г., а по изп.д. № 57/2007 г. изпълнителни действия не са предприемани.

С допълнителната искова молба е наведен и доводи, че вкл. при приложение на общата 5 годишна погасителна давност, в случая същата следва да тече след настъпване на перемпцията за изп.д. № 57/2007 г. / 14.06.2007г. – 14.06.2009г./ и задълженията за заплащането им са погасени по давност.

По изложените съображения и поискано от съда да постанови решение, с което да признае за установено по отношение на ответника, че ищецът не дължи процесното вземане на ответника, защото се е погасило по давност.

В отговора по исковата молба ответната агенция, чрез процесуалния си представител, е оспорила предявения иск.

Навела е от своя страна, че образуването на изп.д. № 57/2007 г., вкл. присъединяването му по изп.д. № 350/2003 г. и потвърждаването на предходно поискани действия по принудително изпълнение, както и формулирането на нови такива с молба от 03.02.2009 г. били действия, които прекъсват давността. В резултат на тях /и по-късна молба от 26.04.2012 г./ освен че били предприети действия по принудително изпълнение, била събрана и част от дължимата се сума в размер на 4 363,15 лв.

С друга молба от 07.09.2015 г. взыскателят поискал насочването на принудителното изпълнение към ипотекирани в нейна полза имоти на длъжника по изп.д. № 543/2015 г. по

описа на ЧСИ Н. Д., по което дело били извършвани и други изп.действия, годни да прекъснат давността.

Софийският апелативен съд, ТО, пети състав, след самостоятелна преценка на приобщените по делото доказателства, в рамките на правомощията си по чл.269 ГПК, като съобрази оплакванията във въззивната жалба и взе предвид твърденията, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на правораздавателната му власт, в съответната форма, по редовно предявен отрицателен установителен иск - за ищеца / с оглед твърденията в исковата молба/ е налице правен интерес от установяване, че не дължи паричното вземане, присъдено с изп.л. от 13.07.2007 г., издаден издаден в полза на АППК по гр.д. № 2359/2007 г. по описа на СРС, 61 състав в развилото се производство по чл.237, б. "в" ГПК /отм./, т.к. е погасено по давност.

Съобразно установената практика по казуси като процесния, предявеният отрицателен установителен иск намира правното си основание в чл.124, ал.1 ГПК /в сила от 01.03.2008 г./, който е аналогичен на иска по чл.254 ГПК /отм./, предоставен в защита на длъжника за оборване материалноправните предпоставки на изпълнителния процес, когато изпълнителният лист е издаден по молба, подадена до 01.03.2008 г. по реда на чл.237 ГПК /отм./.

Предмет на този иск е оспорване съществуването на самото изпълняемо право /Решение № 129/14.10.2011 г. по т.д. № 864/2010 г., I т.о., ТК на ВКС, Решение № 216/28.08.2012 г. по т.д. № 913/2010 г. на II т.о., ТК на ВКС и др./

Според решаващият въззивен състав първоинстанционното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон, по съображения, частично различни от изложените във въззивната жалба и основани на задължението на въззивния съд, установено от т.1 на ТР № 1/09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС да приложи точно императивните материално правни норми на чл.115 ЗЗД и чл.116, б. "в" ЗЗД, предвид следното:

Страните не са спорили по релевантните за предмета на спора факти, установени безсъмнено и от приобщените по делото писмени доказателства, че на 13.03.2007 г. е бил издаден изп.лист по реда на чл.237 - чл.242 ГПК /отм./ по гр.д. № 2359/2007 г., СРС, 61 състав в полза на Агенцията за приватизация и следприватизационен контрол против „Мусала 200“ АД, въз основа на извлечение от счетоводна сметка 99145 - Вземания от приватизация - просрочени плащания на цена - за 68% от капитала на „Мусала“ ЕАД и извлечение от счетоводна сметка 99782-1 - Вземания от приватизация - лихви и неустойки върху неизпълнена цена - аналитична сметка за 68% от капитала на „Мусала“ ЕАД за сумите, както следва: 31 780,58 лв. главница, включваща -10 900,10 лв. незаплатена част от четвърта вноска по договора и 20 880,48 лв. незаплатена пета вноска от цената, заедно с увеличението по чл.9.12 от договора, както и 2 021,14 лв. лихва за забава при плащане цената по четвъртата вноска за период 13.07.2005 г. до 29.12.2006 г., както и законната лихва за забава върху присъдената главница, считано от 06.02.2007 г. до окончателното му изплащане.

Приема се от съдебната практика по приложението на чл.242 ГПК /отм./ /Решение № 94 от 27.07.2010 г. на ВКС по т. д. № 943/2009 г., I т. о., ТК, Решение № 42 от 26.02.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1812/2015 г., IV г. о., ГК/, че определението на съда и издаденият въз основа на него изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание по чл. 237 ГПК /отм./ нямат последиците на съдебно решение за установяване на съществуването на вземането по кредитора по смисъла на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, установено в съдебен процес. Затова от прекъсването на давността по чл. 116, б. "в" ЗЗД с подаването на молба за издаване на изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание, срокът на новата давност по чл. 117, ал. 1 ЗЗД съвпада с давностния срок за погасяване на вземането, предмет на това производство, като разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД не намира приложение.

Отнесено към настоящия казус изложеното предполага, че присъденото с изп.лист от 13.03.2007 г. парично вземане следва да се приеме за изсрочено с изтичането на общата пет годишна давност по смисъла на чл.110 ГПК, считано от подаване на молбата за издаване на изп.лист, предвид че това вземане произтича от неизпълнение на договор по приватизационна продажба, за който не е предвид друг, освен общия давностен срок за погасяването му.

Несъстоятелни са твърденията на ищеца-въззиваем, че вземането на ответника-въззивник има периодичен характер, поради което и по отношение давностния срок за погасяването му е приложима нормата на чл.111, б.“в“ ЗЗД.

Страните не спорят и се установява от приложения към изп.дело договор за приватизационна продажба на пакет от 25 423 броя акции, представляващи 68% от капитала на „Мусала“ЕАД, гр.Самоков, че същото произтича от приватизационен договор, задължението за плащане на цената по който е предвидено да се извърши частично разсрочено, на отделни вноски. В този смисъл и задължението не е за „периодични плащания“ по смисъла на ТР № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС.

С молба от 23.05.2007 г. въззивната агенция е представила процесния изп.лист пред Държавния съдебен изпълнител при РС Самоков и е поискала от него да го присъедини за изпълнение по вече образуваното пред него изп.д. № 350/2003 г. между същите страни - взыскател - Агенцията за следприватизационен контрол и длъжник „Мусала 2000“АД.

По молбата ДСИ при РС Самоков се произнесъл с разпореждане от 13.06.2007 г., като разпоредил образуваното на ново изпълнително дело - № 57/2007 г., което с разпореждане от същата дата присъединил към образуваното и вече висящо пред него изп.д. № 350/2003 г. между същите страни като взыскател и длъжник.

При съобразяване на задължителното тълкуване, дадено в т.18 от ТР № 1/04.01.2001 г. на ВКС по т.д. № 1/2000 г., ОСГК решаващият състав приема, че изложените мотиви относно настъпилата перемпция на посоченото изп.д. № 350/2003 г. в приложеното към допълнителната искова молба и зачетено от първоинстанционния съд като влязло в сила /без да са налице данни за това/ Решение № 12157/21.10.2020 г. по т.д. № 1919/2020 г. по описа на АС София не са задължителни за настоящата въззивна инстанция, доколкото мотивите към решението не са част от него и не са източник на правни последици наред с диспозитива на решението. По отношение на съдържащите се в тях констатации относно юридическите и доказателствените факти не се формира сила на пресъдено нещо, защото не са елемент от спорния предмет.

С оглед на това уточнение при извършената самостоятелна преценка на ангажираните доказателства /приложеното в цялост изп.д. № 794/2015 г. по описа на ЧСИ Н. Д. - № 792 от РКЧСИ/ решаващият състав приема за установено, че изп.д. № 350/2003 г. е било образувано по молба на взыскателя АПСП от 17.11.2003 г. въз основа на издаден изп.лист на 17.10.2003 г. по гр.д. № 65/2002 г. по описа на СОС за парично вземане срещу „Мусала 2000“АД.

В молбата е бил посочен изпълнителен способ - заповар върху 25 423 броя безналични акции, предмет на приватизационен договор от 12.06.2000 г.

Въз основа на това искане на взыскателя с разпореждане от 24.11.2003 г. ДСИ при РС Самоков е наложил заповар върху посочените акции и е предприел по-нататъшни действия по осъществяване на този изпълнителен способ.

Действията на ДСИ /оценяване на акциите от вещо лице, вместо да се продадат чрез банка по установения за тях ред/ са били в разрез с разписаното от чл.516 ГПК /отм./ не само значително е забавило /писма до четири банки са разпратени една ва 31.10.2005 г. /л.68 - л.71 от приложеното изп.д./, а на практика в случая е осуетило редовното прилагане на посочения от взыскателя изпълнителен способ /няма данни по дело отговори от банките да са постъпили и изпълнителния способ да е реализиран/. Според решаващият състав това обстоятелство не може да се вмени във вина на взыскателя и респ. - не влече след себе си правните последици на перемпцията, вкл. при действието на ГПК /отм./.

Съобразно възприетото и от съдебната практика /Решение № 37/24.02.2021 г. по гр.д. № 1747/20 г. по описа на ВКС, IV г.о., Решение № 127/12.07.2022 г. по гр.д. № 2884/2021 г.

на ВКС, III г.о./ в казуси като процесни очевидно перемпцията не настъпва, макар взыскателят да не е посочил нов изпълнителен способ в рамките на двегодишния срок по чл.433, ал.1, т.8 ГПК, предвид че през това време той е в очакване да се осъществи поисканият предходен изпълнителен способ, а преди неговият край не може да се прецени със сигурност, има ли нужда от друг способ.

Ето защо и настоящата инстанция счита, че вкл. към датата на образуване на изп.д. № 57/2007 г. - 13.03.2007 г. пред ДСИ при РС Самоков, изп.д. под № 350/2007 г. по описа на същия ДСИ не е било прекратено на осн.чл.330, ал.1, б.“д“ ГПК /отм./, предвид че по него е бил осъществяван редовно посочен от взыскателя изпълнителен способ, респ. - било е висящо и по него е можело да се осъществяват валидни действия по принудително изпълнение, вкл. да се присъединяват кредитори или други изп.дела.

Последното, независимо че взыскателя не е посочил нов изпълнителен способ за период повече от две години от образуване на делото, доколкото в първоначалната си молба той е посочил такъв и е бил в очакване на осъществяването му.

От друга страна видно от съдържанието на молбата, по която е било образувано изп.д. № 57/2007 г. по описа на ДСИ при РС Самоков, същата е била нередовна към момента на депозирането ѝ, т.к. в нея не е посочен изпълнителен способ.

Доколкото обаче ДСИ не е констатирал това, нито е дал указания за отстраняване на посочената нередовност, каквито задължения е имал при действието на чл.323, ал.4 ГПК /отм./, нито е предоставил възможност на взыскателя да отстрани тази нередовност по реда на чл. 100 ГПК /отм./, то неговото бездействие да даде надлежни указания в какво се състои нередовността и съответен срок за отстраняването ѝ, не може да се тълкува в тежест на взыскателя и да доведе до негативни за него последици.

Решаващият състав изцяло споделя и се присъединява към разрешението, дадено с цитираните съдебни решения на касационната инстанция, съобразно което давността в казуса следва да се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа на изпълнителното производство. Бездействието на съдебния изпълнител да приложи правилата на чл. 100 ГПК /отм./ – да даде надлежни указания в какво се състои нередовността и съответен срок за отстраняването ѝ, не може да се тълкува в тежест на взыскателя и да доведе до негативни за него последици.

Гореизложеното предполага, че давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини, независимо от волята на кредитора, в това число и когато при нередовност не приложи правилата на чл. 129 ГПК /чл.100 ГПК - отм./.

Наличните по приложеното изп.д. от ЧСИ Д. писмени доказателства установяват, че нередовността на молбата, въз основа на която е образувано изп.д. № 57/2007 г. по описа на ДСИ при РС Самоков е отстранена с друга молба на взыскателя, постъпила при ДСИ на 02.05.2012 г. /без да са давани указания от последния/, с която е поискано налагането на заповед върху общо четири броя банкови сметки на длъжника. С разпореждане от същата дата ДСИ е постановил налагането на заповед върху сметките на длъжника в две банки.

И т.к. вкл. по първоначално образуваното изп.д. № 350/2003 г., както и по присъединеното към него изп.д. № 57/2007 г. други действия по принудително изпълнение не са извършвани, то именно на посочената дата - 02.05.2012 г. според решаващия състав следва да се приеме /в отлика от първоинстанционния съд/, че давността по отношение на процесното вземане е била прекъсната по смисъла на чл.116, б.“в“ ГПК, предвид че това е датата, на която е било извършено същинско действие за принудително изпълнение /налагането на заповед/ от ДСИ. Постъпленията по изп.дело нямат отношение към прекъсване на давността така, както е приел СГС, с оглед стриктното тълкуване на разпоредба на чл.116, б.“в“ ГПК, по което е налице и задължителна съдебна практика /т.10 от ТР № 2 от

26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК/ в насока, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение, а не с постъпване на суми за погашение на задължението в резултат на тези действия.

По изложените съображения въззивната инстанция приема, че именно от датата, на която е извършено последното същинско изпълнително действие по изп.дело от компетентния орган - ДСИ - 02.05.2012 г., давността е била прекъсната.

Независимо от изложеното и на самостоятелно основание въззивната инстанция приема също, че при разрешаване на поставения правен въпрос от кой момент е започнала да тече погасителната давност по отношение процесното вземане, респ. - била ли е тя прекъсвана или спирана, следва да бъде съобразен и безсъмнено релевантният факт, че всяко едно обсъждани изп.дела - № 350/2003 г. и № 57/2007 г. по описа на ДСИ при РС Самоков, са били образувани преди постановяването на ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС. С последното в т.10 се даде задължителното за съдилищата тълкуване в насока, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не се спира и ППВС № 3/1980 г. на Пленума на ВС е обявено за изгубило значението си.

С възприетото с цитираното постановление тълкуване на нормите на чл.115 - чл.117 ЗЗД, действало до постановяване на ТР № 2/26.06.2015 г., погасителната давност не тече, докато трае изпълнителният процес относно принудителното осъществяване на вземането, а след образуването на изп. дело при висящност на изпълнителния процес прекъснатата вече давност се спира.

На решаващия състав е известен фактът, че е налице противоречива съдебна практика по въпроса от кой момент поражда действие отмяната на коментираното постановление, извършена с т.10 от ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, поради което и към момента е висящо т.д. № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС, по което няма постановено решение.

Затова при разрешаване на настоящия казус приема, че при даване отговор на поставения въпрос като по-правилно следва да сподели възприетото с Решение № 170/17.09.2018 г. по гр.д. № 2382/2017 г. на ВКС, IV г.о. и с Решение № 51/21.02.2019 г. по гр.д. № 2917/2018 г. на ВКС, IV г.о. становище в насока, че даденото с отмененото ППВС № 3/1980 г. тълкуване на нормата на чл.155, б.„ж“ ЗЗД следва да намери приложение и след отмяната на същото, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за периода преди отмяната на тълкувателния акт с ТР № 2/2013 г., като последното ще се прилага от този момент - т.е. от датата на постановяването му - 26.05.2015 г., за в бъдеще.

Такова тълкуване отговаря в най-пълна степен на интересите на страните по изп.дела, предвид диаметрално противоположното разрешение на един и същ правен въпрос с двата тълкувателни акта, постановени от ВКС, като приложението на по-новия към висящите преди постановяването му изп.дела би имало за последица погасяването по давност на вземания като процесното, предмет на изп.производство, по което не са предприемани действия за период по-голям от този срок, без обаче вискателят да е застрашен от погасяване на вземането му по давност, доколкото задължителното тълкуване на чл.115, б.„ж“ ЗЗД е предпоставяло, че освен прекъсната с изп.действие, давността е спряла след образуване на изп.дело. В този случай при възприемане на разрешението, дадено с ТР № 2/2013 г. давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяването му, но само и единствено въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към онзи момент ППВС.

Предвид изложеното решаващият състав приема, че до 26.06.2015 г. давността по отношение на сумите, които „Мусала 2000“ АД е било осъдено да заплати на АППК с изп.лист от 13.03.2007 г. , освен че е била прекъсната е била и спряна по силата на самия факт, че за тяхното събиране е образувано изпълнително производство - № 57/2007 г., присъединено по изп.д. № 350/2003 година, според тълкуването на обсъденото ППВС. В този смисъл и последващото ѝ прекъсване с предприемане на същински действия по

изпълнението /налагането на заповест/ няма правното действие, установено от ТР № 2/2013 г., което следва да се счита приложимо за периода след постановяването му, предвид че след образуването на делата давността е спряла да тече. В случая тя е продължила да тече след 26.06.2015 г., но е прекъсната с предприемането на изпълнителни действия по изп. д. № 213/2019 г. по описа на ЧСИ Н. Д., образувано на 08.05.2019 г. и присъединено по-късно по изрична молба на вискателя от 17.05.2019 г. към изп.д. № 543/2015 г. по описа на същия ЧСИ, по което са били предприети същински действия по принудително изпълнение - публична продажба на собствени на длъжника недвижими имоти. Доколкото последното от посочените дела не е приложено към настоящето, няма спор между страните и се установява еднозначно от наличните писмени доказателства, че в резултат на успешното приключване на такава продажба по изп.д. № 543/2015 г. по описа на ЧСИ Д. на 10.06.2019 г. е извършено разпределение на постъпилите от нея суми, част от които разпределени за погасяване и на процесното вземане, обективизирано в изп.лист от 13.03.2007 г.

Според извършената заверка от самия ЧСИ върху разпределението същото е било обжалвано и с Решение № 311/03.09.2019 г. на ОС София по гр.д. № 593/2019 г., влязло в сила на 08.10.2019 г., жалбата срещу него е оставена без уважение.

В резултат на друга успешно приключила публична продажба на собствен на длъжника-въззиваем недвижим имот по изп.д. № 543/2015 г. и присъединеното към него 213/2019 г. са постъпили и други суми, предмет на разпределение от 31.01.2020 г., по което са разпределени суми за погашение и на процесното вземане.

При така установеното от фактическа страна се налага извод, че давностният срок за обективизираното в изп.лист от 13.03.2007 г. парично вземане - главница и лихви, който, както вече се посочи, е общия пет годишен, не е изтекъл нито към момента предприемане на действията по принудително изпълнение по изп.д. № 213/2019 г. /присъединено към изп.д. № 543/2015 г./ на ЧСИ Н. Д., нито към момента на предявяване на исковата молба, инициирала настоящия правен спор.

Затова и искът, с който се претендира недължимост на процесното парично вземане, поради погасяването му по давност, се явява неоснователен и първоинстанционното решение, с което е уважен, следва да се отмени, а искът - да се отхвърли.

Съобразно изходът от спора пред настоящата инстанция и по правилото на чл.78, ал.1 ГПК в тежест на въззивника следва да се поставят сторените от въззиваемата страна разноски за юрисконсултско възнаграждение на процесуалния й представител в размер на 300 лв., определена по реда на чл.78, ал.8 ГПК във вр. с чл.37, ал.1 ЗЗП, както и сумата от 1 488,30 лв. за платена ДТ по въззивното производство.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 272 ГПК, Софийският апелативен съд, ТО, 5-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260594/23.09.2022 г. по т.д. № 1486/2020 г. по описа на СГС, ТО, което по предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК от „Мусала 2000“АД, ЕИК 130218155 е признато за установено по отношение на АППК, че вземанията по изп.лист от 13.03.2007 г., издаден в полза на Агенцията за публичните предприятия и контрол по гр.д. № 2359/2007 г. по описа на СРС, 61 състав се явяват погасени поради изтичане на петгодишната давност по чл.110 ЗЗД, във вр. с чл.116 ЗЗД, както и в частта, с която Агенцията за публичните предприятия и контрол е осъдена да заплати на „Мусала 2000“АД, ЕИК130218155 сумата от 6 259,59 лв. разноски по делото пред първоинстанционния съд, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН предявеният иск от „Мусала 2000“АД, ЕИК - 130218155 за признаване за установено по отношение на Агенцията за публичните предприятия и контрол - ЕИК 175888562, че „Мусала 2000“АД не му дължи сумата от 31 780,58 лв., представляваща вземане по изпълнителен лист от 13.03.2007 г., издаден въз основа на определение по гр.д. № 2359/2007 г. по описа на Софийски районен съд, 61-и

състав, заедно със сумата от 42 634,37 лв., представляваща законна лихва върху главницата до 23.05.2019 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 24.05.2019 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА „Мусала 2000“ АД, ЕИК 130218155 да заплати на Агенцията за публичните предприятия и контрол - ЕИК 175888562 сумата от 1 788,30 лв. разноси по делото пред въззивната инстанция, от които 1 488,40 лв. за платена държавна такса и 300 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС на РБългария, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____